

Ηπείρου και Πατησίων, Ν. Δασκαλοπούλου

Ντίνα Δασκαλοπούλου

Ηπείρου και Πατησίων

έξι πρόσωπα αφηγούνται την άγνωστη ιστορία τους

(τα κείμενα γράφηκαν ενώ οι μετανάστες αυτοί πραγματοποιούσαν απεργία απείνας)

(φωτογραφία: Άγγελος Τζωρτζίνης)

[...] **Χασάν**

30 χρονών, 6 χρόνια μετανάστης

«Ο πατέρας μου ήταν ταξιτζής. Έχω τρία αδέρφια. Κανένας άλλος δεν σπούδασε από την οικογένειά μου, όμως εγώ ήθελα τόσο πολύ να πάω στο πανεπιστήμιο. Ήξερα από τότε πως οι πτυχιούχοι δεν βρίσκουν δουλειά, πολύ περισσότερο όσοι σπουδάζουν ανθρωπιστικές επιστήμες, αλλά ήμουν 17 χρονών κι αγαπούσα με πάθος την Ιστορία. Πίστευα πως εγώ θα τα καταφέρω κι όχι μόνο θα περάσω στο πανεπιστήμιο, αλλά στο τέλος θα γίνω και καθηγητής, θα κάνω έρευνα, θα είμαι για πάντα χωμένος στις πανεπιστημιακές βιβλιοθήκες. Στρώθηκα στο διάβασμα και πέρασα στους 10 πρώτους. Δεν έχασα ποτέ μάθημα, δεν έχασα ποτέ εξεταστική.

Τελείωσα με άριστα. Μάλιστα, η διατριβή μου εκδόθηκε σε βιβλίο. Κι άρχισα να ψάχνω για μια θέση λέκτορα. Στην αρχή στα πανεπιστήμια της πρωτεύουσας, μετά σε όλα, μέχρι και σε κολέγια. Μετά από δυο χρόνια κατάλαβα πως μου έλειπε το βασικό προσόν: εμένα ο πατέρας μου δεν ήταν πανεπιστημιακός... Εγκατέλειψα το όνειρό μου. Λέω: Χασάν, τώρα πρέπει να επιβιώσεις, δεν είναι καιρός για όνειρα. Άρχισα να ψάχνω για μια οποιαδήποτε δουλειά. Σε μαγαζιά, σε εταιρείες, ακόμα και στο δήμο οδοκαθαριστής θα πήγαινα. Μετά κατάλαβα πως μου έλειπε ένα ακόμα προσόν: δεν είχα κανένα κονέ, δεν μπορούσα να βρω δουλειά πουθενά, ούτε στην καθαριότητα. Τότε αποφάσισα να φύγω. Ήθελα να έρθω ειδικά στην Ελλάδα: είχα διαβάσει τόσα στο πανεπιστήμιο, είχα δει ντοκιμαντέρ. Δεν το είπα σε κανέναν, το τελευταίο βράδυ που έφαγα με τους δικούς μου φερόμουν σαν να είναι οποιοδήποτε βράδυ.

»Πέρασα αμέσως τα σύνορα και ήμουν τυχερός και μετά. Δεν έμεινα ποτέ χωρίς δουλειά,. προσπαθούσα να έχω πάντα ένσημα, διότι ήθελα να ζήσω και να κάνω οικογένεια εδώ. Ήθελα πολλά παιδιά και μια γυναίκα να αγαπάω. Τώρα; Τώρα, αν δεν γίνει τίποτα, δεν με νοιάζει πια. Για τους δικούς σου, από την ώρα που φεύγεις μετανάστης είσαι ήδη σαν νεκρός, στρώνουν κάθε βράδυ τραπέζι κι εσύ λείπεις. Τους είπα να με κλάψουν 40 μέρες, κι αυτό ήταν. Κι εμείς, αν πεθάνουμε, θα κοιμόμαστε για πάντα ήσυχοι. Όμως, αυτοί που δεν μας δίνουν μια σφραγίδα δεν θα κοιμούνται ήσυχοι ποτέ. Θέλω να πω και μια κουβέντα στους Έλληνες φίλους που έκανα: Μπήκατε στην καρδιά μου. Ζήσαμε ευτυχισμένοι. Και σε όλους αυτούς που μας φέρθηκαν άσχημα, μας έφαγαν λεφτά: Σας τα χαρίζω. Σαν να μην έχει γίνει τίποτα. Αντίο σας».

Ντίνα Δασκαλοπούλου, Έπιλον, 20/02/ 2011 και <http://daskalopoulou.gr/?p=2133>

Ασκήσεις

1. Προσέξτε τη γλώσσα του Χασάν. Ποια ταυτότητα αναδύεται μέσα από τον λόγο του; ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ
2. Με δεδομένο ότι ο Χασάν αφηγείται την ιστορία της ως τότε ζωής του, ενώ βρίσκεται σε απεργία πείνας, πώς ερμηνεύετε τη μεγαλοψυχία που δείχνει στο τέλος της αφήγησής του;
3. Μπορείτε να εντοπίσετε στην αφήγηση κάποια σημεία που δείχνουν τη μείξη των πολιτισμών, εκείνου που φέρνει μαζί του ο Χασάν και του ντόπιου πολιτισμού που βιώνει στην Αθήνα;
4. Λαμβάνοντας υπόψη ότι ο Χασάν πραγματοποιεί απεργία πείνας, τη χρονική στιγμή που γράφτηκε το κείμενο, να αφηγηθείτε την ιστορία του σε γ' ενικό πρόσωπο ως είδηση σε εφημερίδα. Η είδηση μπορεί να περιλαμβάνει σχόλιο και να επικρατεί η συγκινησιακή λειτουργία της γλώσσας ή να μην έχει σχόλιο και να χρησιμοποιείται η αναφορική λειτουργία της γλώσσας. ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΚΕΙΜΕΝΟΥ
5. Διαβάστε το κείμενο: [Γκαζμέντ Καπλάνι. Αποκλειστική συνέντευξη στον Μπάμπη Ιμβρίδη](#):
 - Εντοπίζετε κοινά σημεία ανάμεσα στους δύο μετανάστες, π.χ. στον τρόπο εισόδου στην Ελλάδα, στις σπουδές;
 - Σκεφτείτε κάποιους λόγους για τους οποίους ο ένας πέτυχε, ενώ ο άλλος δεν βρήκε τα πράγματα όπως τα περίμενε.